

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CV. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1899.

Treść: (№ 249—253.) 249. Obwieszczenie o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Kobaridzie w Przymorzu. — 250. Obwieszczenie o zaprowadzeniu nowego znaczka stęplowego na 10 h do adresów posyłkowych zwyczajnych i zaliczkowych. — 251. Obwieszczenie o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi opatrywane być mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewożone. — 252. Rozporządzenie w przedmiocie zaprowadzenia austriackiej ustawy o ochronie znaczków u c. i k. Sądu konsulowskiego w Tangerze (Marokko) i rozszerzenia jurysdykcji tego Sądu przez upoważnienie go do samodzielnego sądenia występów przeciwko rzeczonyj ustawie. — 253. Rozporządzenie, którem podają się do wiadomości przepisy Procedury cywilnej niemieckiej od dnia 1. stycznia 1900 obowiązujące a dotyczące się egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności postanowieniami temi zapewnionej.

249.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. grudnia 1899,

o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Kobaridzie w Przymorzu.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 12. października 1899 ustanawia się w Kobaridzie w Przymorzu urząd podatkowy i sądowo-depozytowy dla gmin Sądu powiatowego kobaridzkiego, który jednocześnie rozpoczyna urzędowanie.

Urząd ten rozpocząć ma czynności swoje dnia 1. stycznia 1900.

Od tego terminu gminy leżące w okręgu Sądu powiatowego tomińskiego Breginj, Kreda, Dreznica, Idersko, Kobarid, Libuszina, Liwek i Sedlo oddzielone będą od okręgu urzędu podatkowego tomińskiego, tudzież gmina Trnowo, leżąca w okręgu Sądu powiatowego boweckiego, od okręgu urzędu podatkowego boweckiego i zostaną przyłączone do okręgu urzędu podatkowego kobaridzkiego.

Kniaziółucki r. w.

250.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. grudnia 1899,

o zaprowadzeniu nowego znaczka stęplowego na 10 h do adresów posyłkowych zwyczajnych i zaliczkowych.

Odnośnie do rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 25. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 232, w przedmiocie emisji nowych znaczków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych podaje się do wiadomości, że nowe adresy posyłkowe zwyczajne i zaliczkowe opatrzone będą także nowym znaczkiem stęplowym z oznaczeniem wartości w walucie koronowej.

Znaczek ten ma 20 mm wysokości i szerokości, jest barwy brunatnej i ograniczony z lewej i z prawej strony, tudzież u góry wstęgą napisową 3 mm szeroką, która w rogach kwadratu zawiera zdobiny gwiazdkowe a w trzech polach tym sposobem utworzonych oznaczenia

„KAIS. KÖN.“

„ZEHN HELLER STEMPEL“.

W polu środkowym znajduje się orzeł dwugłowy austriacki w medalionie kolistym, otoczony płaszczyzną z misternym rysunkiem; poniżej jest tarcza podłużna z kwotą wartości cyframi „10 h^a”. Pole środkowe zamyka liczba roku 1899 pomiędzy dwiema pokrętnymi zdobinami.

Kniaziółucki r. w.

251.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. grudnia 1899,

o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, które mi opatrywane hyc mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewożone.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 27. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 56, o postępowaniu celniczym z haftami do uszlachetnienia przewożonemi, postanawia się, że w czasie od 1. stycznia aż do końca grudnia 1900 na tkaninach przewożonych do uszlachetnienia haftu umieszczane być mają cechy tożsamości barwy błękitnej.

Kniaziółucki r. w.

252.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 20. grudnia 1899,

w przedmiocie zaprowadzenia austriackiej ustawy o ochronie znaczków u c. i k. Sądu konsulowskiego w Tangerze (Marokko) i rozszerzenia jurysdykcji tego Sądu przez upoważnienie go do samodzielnego sądenia występów przeciwko rzeczowej ustawie.

W porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim i po zniesieniu się z wspólnym Ministrem spraw zewnetrznych, na zasadzie §§. 9 i 10 ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, o wykonywaniu sądownictwa konsulowskiego, uznaje się się niniejszem wyraźnie ustawę z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, o ochronie znaczków, łącznie z nowelą z dnia 30. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 108, odnosnie do obywateli austriackich za obowiązującą dla Sądu konsulowskiego w Tangerze a zarazem na zasadzie § 2 ustawy o sądownictwie konsulowskiem, rozszerza się jurysdykcję tego Sądu w ten sposób, że upoważnia się go do postępowania pod względem sądowo-karnego ścigania i karanania występów przeciwko ustawie o ochronie znaczków

całkiem tak samo, jak gdyby chodziło o przekroczenia.

Sądownictwo w drugiej instancyi wykonywać ma Sąd konsulowski wyższy w Konstantynopolu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1900.

Clary r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Koerber r. w.
Kindinger r. w.	Chłędowski r. w.
Hartel r. w.	Stibral r. w.
Kniaziółucki r. w.	

253.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 21. grudnia 1899,

którem podają się do wiadomości przepisy Procedury cywilnej niemieckiej od dnia 1. stycznia 1900 obowiązujące a tyżące się egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności postanowieniami temi zapewnionej.

Procedura cywilna obowiązująca w państwie niemieckiem od dnia 1. stycznia 1900 w osnowie ustawy z dnia 17. maja 1898 (Dziennik ustaw państwa Nr. 25, str. 410 i n.) zawiera co do egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych następujące przepisy:

§. 722.

„Egzekucya przymusowa z wyroku sądu zagranicznego odbywa się tylko w takim razie, jeżeli jej dopuszczalność wyrzeczona jest wyrokiem egzekucyjnym.

Do skargi o wydanie takowego właściwym jest sąd urzędowy lub sąd ziemski, który dla dłużnika jest sądem zwyczajnym powszechnym a w braku takowego, sąd urzędowy lub sąd ziemski, w którym stosownie do §. 23 można wytaczać skargę przeciw dłużnikowi.“

§. 723.

„Wyrok egzekucyjny wydać należy bez badania praw ważności decyzji.

Wyrok egzekucyjny wydać należy dopiero wtedy, gdy wyrok sądu zagranicznego, według prawa, które dla tegoż sądu jest obowiązującym, stanie się prawomocnym. Nie należy go wydać, jeżeli §. 328 nie pozwala uznać wyroku.“

§. 328.

„Wyrok sądu zagranicznego nie może być uznany:

1. jeżeli sądy tego państwa, do którego sąd zagraniczny przynależy, nie są właściwe według ustaw niemieckich;

2. jeżeli pozwany przegrywający jest Niemcem i nie wdawał się w proces, o ile wezwanie lub zarządzenie proces wszczynające nie było mu doręczone ani w państwie sądu procesowego, ani przez udzielenie pomocy prawnej w państwie niemieckim;

3. jeżeli na niekorzyść strony niemieckiej wyrok nie zgadza się z przepisami artykułu 13, ustęp 1, 3 lub artykułów 17, 18, 22 ustawy wprowadzającej do księgi ustaw cywilnych albo z przepisem odnoszącej się do artykułu 13, ustęp 1 części artykułu 27 tejże ustawy albo w przypadku artykułu 9, ustęp 3 nie zgadza się z przepisem artykułu 13, ustęp 2 na niekorzyść małżonki cudzoziemca uznanej za zmarłego;

4. jeżeli uznanie wyroku sprzeciwiałoby się dobrem obyczajom lub celowi jakiejś ustawy niemieckiej;

5. jeżeli wzajemność nie jest zapewniona.

Przepis Nr. 5 nie stoi na przeszkodzie do uznania wyroku, jeżeli wyrok dotyczy się roszczenia nie z prawa majątkowego a według ustaw niemieckich sąd w swojszczyźnie nie byłby właściwy.“

Rząd cesarsko niemiecki oświadczył, że przy stosowaniu tych postanowień ustawowych w państwie niemieckim, o ile dotychczasowa praktyka sądów tamtejszych dozwala o tem wnioskować, mogą uzasadniać wykonanie przymusowe wszystkie te uchwały i rezolucje sądów austriackich, które spór pomiędzy stronami załatwiają na podstawie zwyczajnego lub sumarycznego postępowania procesowego, zapewniającego posłuchanie obu stronom, przyczem obojętną jest rzeczą, czy uchwały i rezolucje wydane zostały także w zewnętrznych formach wyroku i czy także istotnie obie strony pertraktowały.

Co się tyczy wyroków sędziów polubownych i sądów polubownych, oświadczył Rząd niemiecki, że do nich nie stosują się wprawdzie §§. 722, 723,

lecz stosują się przepisy księgi dziesiątej procedury cywilnej niemieckiej. Według orzeczenia Trybunału państwa można przyjąć za zasadę obowiązującą, że z wyroku polubownego zagranicznego można w sądach niemieckich czynić wnioski o wydanie wyroku egzekucyjnego, o ile ów wyrok polubowny wydany został zgodnie z rzezonymi przepisami procedury cywilnej niemieckiej i o ile według prawa zagranicznego, decydującego w stosunku prawnym o który chodzi, wyrok ów nie ma być uważany za nieobowiązujący.

Według tego w państwie niemieckim uwzględniają się do przymusowego wykonania tytuły egzekucyjne, wymienione w §. 1 Ordynacyi egzekucyjnej z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 79, pod l. 1, 2 i 3, tudzież decyzje co do kosztów postępowania i moc wykonawczą posiadające wyciągi urzędowe z protokołów likwidacyjnych, spisanych w toku postępowania konkursowego (§. 1, l. 7 Ordynacyi egzekucyjnej) i wyroki sądów przemysłowych (§. 1, l. 11 Ordynacyi egzekucyjnej), nakoniec w okolicznościach wzmiankowanych w księdze dziesiątej procedury cywilnej niemieckiej, mianowicie w §§. 1025, 1026, 1039, 1041, 1042, 1045 aż do 1048 także wyroki sędziów polubownych i sądów polubownych (§. 1, l. 16 Ordynacyi egzekucyjnej) nie podlegające już wzruszeniu przed wyższą instancją sądu polubownego.

W tym stopniu uważać też należy wzajemność za zapewnioną, gdy stosownie do §. 79 Ordynacyi egzekucyjnej idzie o egzekucje na zasadzie aktów i dokumentów w państwie niemieckim sporządzonych.

Zezwolenia na egzekucje lub na żadaną czynność egzekucyjną odmówić należy, równie jak w przypadkach §. 81, l. 2 aż do 4 Ordynacyi egzekucyjnej wtedy, gdy uznanie wyroku niemieckiego sprzeciwiałoby się celowi jakiej ustawy w krajach tutejszych obowiązującej.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1900 na miejsce obowiązującego dotychczas rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 287.

Kindinger r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 " "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 " "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 " "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1866 za . . . 4 K 40 h	Rocznik 1883 za . . . 5 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1867 " . . . 4 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "
" 1851 " . . . " 60 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.